

KUĆICE

KORALJKA KOVAČIĆ KLEMEN

KUĆICE

**Tamo daleko, na uzvisini gdje
Vjetar nježno šapće kroz krošnje,
a Sunce i Mjesec zajedno gledaju
na svijet, živjeli su ljudi velikog
srca.**

**Vrijedno su radili, pomagali jedni
drugima i uvijek nalazili vremena
za riječ, smijeh i pjesmu.**

Jednog dana odlučili su sagraditi kućice. Sudjelovali su svi roditelji, bake, djedovi, susjedi...

I djeca su sudjelovala i dodavala ciglu po ciglu i u svaku unosila trag igre, mašte i veselja.

I tako su kućice rasle, dan za danom. Na kraju je i posljednja cigla našla svoje mjesto. Alati su utihnuli. Svijet je zaspao u tišini.

Noć je bila mirna.
A onda je zrak zatitrao poput povjetarca. Tišina se obojila svjetlom. Dogodila se čarolija.

Kućice su otvorile oči, protrljale prozore i rastegnule krovove. Prvi put su duboko udahnule.

Bile su to zaigrane kućice, svaka na svoj način. Jedna je voljela gledati nebo, druga pjevati, treća crtati, četvrta društvo, a peta pitanja.

Najviše su voljele provoditi vrijeme na vrhu jednog brežuljka. Nitko zapravo ne zna kako su tamo stigle.

Neki kažu da ih je pozvalo Sunce, drugi da ih je tiho poveo Mjesec, a neki vjeruju da ih je Vjetar razigrao i nježno otpuhao do samog vrha.

Tamo su bile slobodne. Mogle su se smijati, kotrljati misli, šaptati priče, hvatati pahulje, gledati zvijezde i plesati po kiši.

Radost koja se širila brežuljkom
dozvala je djecu da im se
pridruže. Djeca su potrčala prema
njima, dotaknula njihove zidove i
počela otkrivati čaroban svijet
igre koji se skrivao u njima.

Kućice su bile presretne. Gledale
su kako djeca prelaze iz jedne u
drugu i kako ostavljaju svoje
tragove.

**Veselje je bilo toliko veliko da je
dotaknulo i nebo. Očarano
prizorom, Nebo je poželjelo
sudjelovati.**

**Spustilo se na kućice i svakoj
podarilo njezinu posebnu priču.**

Zvijezde su zasjale iznad prve:
„Tvoj dar je mir i hrabrost.“
I tako nastade Zvezdica.

Oblaci su se zaustavili iznad druge:
„Tvoj dar je smijeh i pjesma.“
I tako nastade Oblačić.

Vjetar sa sjevera obgrlio je
treću:
„Tvoj dar je toplina i mašta.“
I tako nastade Pahuljica.

Kapljice su se spustile na najmanju:
„Tvoj dar je prva igra i veselje.“
I tako nastade Kapljica.

**A Sunce i Mjesec zajedno su
zasjali nad petom:**

**„Ti imaš sve pomalo. Bit ćeš
mjesto okupljanja, razgovora,
predstava i zagrljaja.**

Kad Sunce grije – ti griješ.

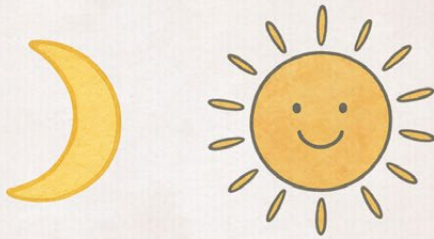
**Kad Mjesec šeta – ti čuvaš
snove.“**

I tada su se kućice zagrlile i
spojile zidove, krovove i misli.
Od tog dana više nisu bile samo
kućice.
Postale su mjesto susreta.
Mjesto topline.
Mjesto prijateljstva i svakodnevnih
čuda.

**I danas, pod jednim nebom, na
vrhu brežuljka, gdje Sunce i
Mjesec zajedno bdiju, stoje spojene.
Čuvaju djetinjstvo.
Radost.
Zajedništvo.
Iskrenost i nadu.**

**Ponosne što svako jutro otvaraju
vrata povjerenju koje im roditelji
daruju.**

**Sretne što zatvaraju dan s
osmijehom koji djeca ponesu kući.**

**Zahvalne što, pod jednim nebom,
mali i veliki rastu zajedno.**

**Djeci,
koja svojim osmijesima pune naš vrtić
životom i toplinom.**

**Cijelom mjestu,
koje diše s nama i čuva naše korake.**

**Zajedništvu,
koje sve pretvara u jednu kućicu.**